

Sygn. akt II KK 213/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 sierpnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Kazimierz Klugiewicz

SSN Andrzej Stępka

Protokolant Ewa Oziębła

w sprawie **A. W.**

skazanego z art. 209 § 1 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 22 sierpnia 2013 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść

od wyroku Sądu Rejonowego w P.

z dnia 25 kwietnia 2012 r.,

- 1. uchyla punkt II zaskarżonego wyroku,**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża
Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w P., wyrokiem nakazowym z dnia 25 kwietnia 2012 r., uznał A. W. za winnego przestępstwa z art. 209 § 1 k.k. i skazał go na karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na

kwotę 20 złotych. W punkcie II części dyspozytywnej wyroku, sąd na podstawie art. 36 § 2 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt 3 k.k. zobowiązał oskarżonego do wykonania ciężącego na nim obowiązku łożenia na utrzymanie małoletniego syna A. A. W.

Wobec braku sprzeciwu stron wyrok nakazowy uprawomocnił się z dniem 2 czerwca 2012 r.

Kasację od tego wyroku wniósł Prokurator Generalny. Zaskarżył wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia w punkcie II o zobowiązaniu oskarżonego do wykonania ciężącego na nim obowiązku łożenia na utrzymanie małoletniego syna A. A. W. Kasacja ta wniesiona została na korzyść skazanego. Prokurator Generalny zarzucił wyrokowi nakazowemu Sądu Rejonowego w P. rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów prawa karnego materialnego, to jest art. 36 § 2 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt 3 k.k. poprzez zobowiązanie A. W. w punkcie II rozstrzygnięcia, na podstawie przywołanych przepisów, do wykonania ciężącego na nim obowiązku łożenia na utrzymanie małoletniego syna mimo, iż wobec wymienionego orzeczono jedynie karę grzywny o charakterze bezwzględnym, nie zaś karę ograniczenia wolności bądź grzywny z warunkowym zawieszeniem, której wymierzenie skutkowałoby możliwością orzeczenia wobec skazanego obowiązków wymienionych w art. 72 k.k.

Prokurator Generalny wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego jest oczywiście zasadna, co w związku z treścią art. 535 § 5 k.p.k. pozwala na jej uwzględnienie w całości na posiedzeniu. Przepis art. 209 § 1 k.k. stanowi, że za przestępstwo uporczywego uchylania się od alimentacji wymierzyć można karę grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2. Z kolei przepis art. 500 § 1 k.p.k. przewiduje możliwość wydania wyroku nakazowego w sprawach o przestępstwa podlegające rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym, gdy sąd na podstawie zebranego w postępowaniu przygotowawczym materiału uzna, że wystarczające jest orzeczenie kary ograniczenia wolności lub grzywny. Sąd Rejonowy uznał, że karą współmierną w odniesieniu do przypisanego A.W. czynu jest kara grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych, przy czym ustalił wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych. Dokonując takiego wyboru rodzaju kary, Sąd nie miał możliwości orzec

wobec skazanego obowiązku z art. 72 k.k., takie obowiązki bowiem orzec można jedynie w razie wymierzenia kary ograniczenia wolności – art. 36 § 2 k.k. albo wtedy, gdy orzeczono o warunkowym zawieszeniu wykonania kary. Obowiązki z art. 72 k.k. mają bowiem przede wszystkim charakter probacyjny, związane są z poddaniem sprawcy próbie.

W sprawie A. W. orzeczona została grzywna o charakterze bezwzględny, a więc brak było ustawowych możliwości orzeczenia obowiązku z art. 72 § 1 pkt 3 k.k., możliwości takiej nie stwarzał zwłaszcza powołany w zaskarżonym wyroku przepis art. 36 § 2 k.k. Doszło zatem do bezpodstawnego nałożenia na A. W. obowiązku z art. 72 § 1 pkt 3 k.k. Uchybienie to ma charakter rażący, chociaż miało jedynie charakter potwierdzający rzeczywisty obowiązek skazanego i nie rodziło dla niego żadnych dodatkowych konsekwencji. Wobec wniesienia kasacji przez Prokuratora Generalnego i potwierdzenia istnienia opisanego w niej uchybienia, konieczne stało się jednak uchylenie punktu II wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w P. Orzeczenie Sądu Najwyższego ogranicza się przy tym do wyeliminowania wadliwego rozstrzygnięcia, brak podstaw w tym przypadku do wydawania dodatkowo orzeczenia następczego.